

Τιμή συνδρομής έτησίως και προπληρωτέας: Διά τό 'Εσωτερικόν δρ. 8
 διά τό 'Εξωτερικόν φρ. χρ. 10. — Τιμή φύλλου: Διά τό 'Εσωτερικόν
 δρ. 0,20 διά τό 'Εξωτερικόν φρ. χρ. 0,20.

Διά καταχωρήσεις άγγελίων εν τη τελευταία σελίδι κτλ. γίνονται ιδιαίτεροι
 συμφωνίαι. — Γραφείον: όδός Νομισματοκοπείου αριθ. 7 παρά την
 Διεύθυνσιν της 'Αστυνομίας.

1895.

Έν 'Αθήναις, 9 'Ιουλίου.

'Αριθ. 28.

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

Η έκδοσις της «Εικονογραφημένης Έστίας» διακόπτεται επ' άορίστω. Λόγοι άνωτεροι της θελήσεώς μας τό ύπαγορεύουν, ουδέ δύναμεθα νά πράξωμεν σήμερον τίποτε άλλο, ειμή νά εύχρηθώμεν όπως υπό αισιωτέρους οίωνους και επί άλλων βάσεων άναφανή και πάλιν εις τό μέλλον ή «Εικονογραφημένη Έστία» τό μόνον περιοδικόν, τό όποϊον επί μακρά έτη συνεκέντρωσεν εις τάς στήλας του τούς δοκιμωτέρους των ελληνικών καλάμων και εξεπροσώπευσε άληθώς την παρ' ήμιν φιλολογικήν κίνησιν.

Μετά του παρόντος φυλλαδίου, βραδέως εκδιδομένου, συμπληροῦται ό ύστατος τόμος του 1895 — άποτελούμενος από τά εικοσιέξ φυλλαδία της Α' εξαμηνίας, πλέον δύο της Β' — και διανέμεται τό εξώφυλλον με πίνακα των περιεχομένων. 'Απλοῦν βλέμμα επί του πίνακος τούτου δύναται νά πείσῃ τόν αναγνώστην ότι έβαδίσαμεν επί της όδοῦ την όποιαν έχάραξαν οι προκάτοχοι του περιοδικου. Η μορφή του ή εξωτερική μετεβλήθη όπως ύπνυγόρευσαν αι δυσχερείς περιστάσεις, αι ύποδείξασαι φύλλον όσω τό δυνατόν απλοῦν, εύθηνόν και εύπρόσιτον· άλλ' ή ούσία του έμεινεν αναλλοίωτος. Έκτός δύο-τριών νέων, οι όποιοι εύθύς εξ άρχής εκίνησαν την προσοχήν του κοινου — και άρκούμεθα μόνον νάναφέρωμεν τόν κ. Ι. Γρουπάρην, τόν ποιητήν των πολυκρότων σοννέτων, — οι άλλαι συνεργάται μας όλοι εινε οι παλαιοι συνεργάται της «Εικονογραφημένης Έστίας» οι από πενταετίας και δεκαετίας δημοσιεύοντες δι' αυτής τά ποιητικά και λογοτεχνικά αυτών έργα. Ουδέ δύναται τις νά ειπῃ ότι κατά ποιόν καθυστέρησε φέτος ή παραγωγή των. Ποιητικά έργα μάλιστα έδημοσιεύσαμεν εκτάκτως όραία. Μόνον θα πύχεται τις νά ήτο μεγαλειότερα ή «Εικονογραφημένη Έστία» διά νά γράφουν συχνότερα.

Λόγιος εν Κωνσταντινουπόλει έγραφε πρό δύο έτων ότι διά νά επισκοπήσῃ τις την φιλολογικήν κίνησιν του έτους εν 'Ελλάδι, άρκει νά φυλλομετρήσῃ τον τόμον της «Εικ. Έστίας» του έτους εκείνου. Και τῶ όντι ή «Εικονογραφημένη Έστία» ειχε μέχρι τέλους τῆ προνόμιον νά συγκεντρώη όλους τούς δοκιμους καλάμους εκ παραδόσεως, ποδγμα τό όποϊον ουτε κατορθώσε άλλο σύγχρονον φύλλον, ουτε εινε εύκολον, νομιζομεν, νά κατορθωθῆ εις τό μέλλον, άφ' ότου πρό πάντων τά τελευταία φιλολογικά ζητήματα διήροσαν τούς λογίους μας. Διά τουτο τό άγγελμα της εκλείψεως περιοδικου οϊον ή «Εικονογραφημένη Έστία» θάκουσθῆ μετά λύπης πανταχου του 'Ελληνισμου, όπου αυτη ηρϊθμει δικαιοσ θερμοῦς αναγνώστας και φίλους. 'Ας έλλπίσωμεν πάλιν ότι ταχέως θα γίνῃ δυνατόν νά ικανοποιηθῶν οι φίλοι του καλου δια την στέρσιν αυτην.

Και τόρα άς έλθωμεν εις ύλικώτερα:

Οι συνδρομνται, οι καθυστεροῦντες την συνδρομήν του 1895, δικαιοσ εινε νομιζομεν, νά μας άποστειλουν τό αντίτιμον της Α' εξαμηνίας, (δρ. 4 του έσωτερικου, φρ. χρ. 5 οι του εξωτερικου).

Επίσης οι κ. κ. ανταποκριται, οι αναλαβόντες την κατά φύλλον πώλησιν, παρακαλοῦνται, νά μας άποστειλώσι τό αντίτιμον των πωληθέντων φυλλαδιων, νά μας επιστρέψωσι δε τά άπόλπητα, προπάντων τά του Ιου αριθμου όν έχομεν ανάγκην.

Οι συνδρομνται, οι πληρώσαντες έτησίαν συνδρομήν, θα λάβουν αντι της «Εικονογραφημένης Έστίας» δωρεάν

Τ Α “ Ο Λ Υ Μ Π Ι Α , ,

περιοδικόν έβδομαδιαϊον και εικονογραφημένον, εκδοθησόμενον υπό την διεύθυνσιν των κ. κ. Χ. 'Αννίνου και Ν. Λάσκαρη και τη συνεργασία εγκρίτων λογίων, από του προδεχουσ 'Οκτωβριου, τιμώμενον δε 15 δρ. τό έτος εν τῶ έσωτερικῶ και 15 φρ. χρ. εν τῶ εξωτερικῶ.

Τα δε άποτελέσματα του Β' Διαγωνισμου του Διαγνιματος της «Εικονογραφημένης Έστίας» θα δημοσιευθῶν εις τά «'Ολύμπια», όπου καισ τό βραβευθησόμενον διήγημα.

'Εν τέλει ή διεύθυνσις της «Εικονογραφημένης Έστίας» εκφράζει τάς θερμάς αυτης εύχαριστίας προς τούς συνεργάτας της, προς τούς ανταποκριτάς της και εν γένει προς πάντα εργασθέντα ύπερ του έργου.

'Εν 'Αθήναις 8 Σεπτεμβριου 1895.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 ΤΗΣ “ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ ΕΣΤΙΑΣ , ,

βλέπει μπρός του τή Φανή. "Αλλάξε το χρώμα του. Λες και δεν ήθελε να τον 'δῆ και τραβήχθηκε ένα βήμα πίσω με χαμηλωμένα τὰ μάτια.

— Καλή 'μέρα καπτάν-Θάνο» του λέει και τον πλησιάζει. Τι κάνεις; Μας τρώμαξες χθές βράδυ και σήμερα πάλι έλειψες από την εκκλησιά. Μήπως δεν είσαι καλά; αϊ;»

Καθώς άκουσε αυτά ὁ καπτάν-Θάνος, σήκωσε τὰ μάτια του, τή κυτταξε λίγο και τῆς λέει με ξεψυχισμένη φωνή:

— Δεν έχω τίποτε Φανή και χαμήλωσε τὰ μάτια του πάλι.

— Νά σου στείλω τον Κώστα, μήπως θές τίποτε;

— "Όχι, ὄχι Φανή εύχαριστῶ, δεν θέλω τίποτε, και 'μπήκε μέσα σ' τὸ σπίτι του, γιατί είξερε πῶς θὰ περνούσαν και ἡ άλλες γειτόνισσες, γυρίζοντας από τήν λειτουργία και θὰ τον 'ρωτούσαν τί κάνει, γιατί δεν 'πήγε 'στην εκκλησιά, ὅπου δεν τὸ ήθελε διόλου.

"Αν ήταν τρόπος ποτέ, ποτέ να μη τον 'δούν, να μη του 'μιλήσουν, γιατί νόμιζε πῶς θὰ 'δούν στο πρόσωπό του γραμμένη τήν αιτία του πόνου, του κρυφου πόνου που τον έκαε. Το μεσημέρι δεν έφαγε τίποτε.

Τὸ χταποδάκι πούχε, τῶρριψε ὅλο σ' τήν γάτα, ένα γέρο μαύρο γάτο, που τον είχε μαζί του με τὸ τελευταίο κραάδι που ταξίδευε.

Κάθησε σ' τὸ καναπέδακι του, άκούμθησε τὸ κεφάλι του σ' τὸ χέρι του, και έμεινε συλλογισμένος. "Εκλεισε μάλιστα και τήν πόρτα του, γιατί εκείνη τήν ὥρα ήλθε τὸ βαπόρι και ὁ κόσμος πηγαινοήρατο σ' τούς δρόμους.

"Ηλθε στιγμή που 'δάκρυσε τὸ μάτι του, αλλά ποιός τὸ είδε; ποιός άκουσε τούς στεναγμούς του; "Εξω, ὁ κόσμος έτρεχε χαρούμενος, σ' τούς δρόμους, από κανένα εύχαριστο γράμμα, ἡ από τον έτοιμο αγαπημένον. Μόνον σ' τὸ σπιτάκι του ήτανε ήσυχία μοναχά τὸ βόμβο των μιγιῶν άκουγες σ' τὸ παράθυρο, και τὸ βροχλιτὸ του γάτου, που ὕστερα από τέτοιο καλὸ φαγητὸ εκλεισε τὰ μάτια και βροχάλισε.

Καλότυχε γάτε! Δυστυχισμένη γέρω-Θάνε! . . . "Εξάρνα μες τῆ βαθειά συλλογή πουτανε, άκουσε τήν πόρτα να χτυπᾷ. — Ποιός είναι; βρωχ, και πάει κατά τήν πόρτα.

"Ηταν ἡ Φανή τρελλή από τῆ χαρά της; είχε λάβει γράμμα από τον άραχθωνιαστικό της και έτρεξε πρώτα σ' του καπτάν-Θάνου που τον αγαπούσε τόσο . . .

— "Ανοιξε καπτάν-Θάνο' έχω να σου πῶ κάτι.

Χλώμιασε τότες εκείνος. Τι να κάμη. Νά ανοίξη; να μη ανοίξη;

Τῆς ανοίγει τέλος και μπαίνει μέσα τρεχάτη, χαρούμενη ἡ Φανή.

— Δεν ξέρεις τῆ χαρά μου, καπτάν-

Θάνο», του λέγει. «"Ελαβα ένα γράμμα τώρα από τὸ Γιώργη μου, από τήν 'Αθήνα και μου γράφει πῶς έρχεται τήν έρχομένη Κυριακή και μετά κανένα μῆνα ακόμα θὰ κάνωμε τὸ γάμο. Κυτταξε νάσαι καλά τέλεια ὡς τότε. "Ακους; Και να μη στενοχωριέσαι, που ήσαι μόνος σου. "Εμεις θὰ σ' αγαπούμε και θὰ σε περιποιούμεθα». Δεν είπε λέξι εκείνος. Σηκώνει ελαφρά τὰ μάτια του, τήν κυττάζει και κυλιέται σ' τὸ μαχαμένο μάγουλό του ένα δάκρυ!

— Τι έχεις καπτάν - Θάνο; του λέει 'κείνη τρομασμένη.

— Τίποτε, τίποτε, τῆς λέει εκείνος και σφογγίζει τὰ μάτια του.

— Μά πῶς τίποτε; δεν είσαι διόλου καλά. "Εγὼ ήλθα και σου τῶπα, γιατί ξέρω πῶς μ' αγαπάς, και νόμιζα πῶς θὰ χαρῆς μαζί μου.

— Με τήν εύχή μου, κόρη μου» τῆς λέει, με πολὺ αδύνατη φωνή. Νά ζήσης, να γεράσης και ν' αγαπᾷς τον άντρα σου, Φανή. Και ποτε ποτε να θυμάσαι τον καπτάν-Θάνο, πῶλεγε τόσες ιστορίες απ' έξω απ' τῆ πόρτά του, τὰ βράδυα. "Ελα να σε φιλήσω σ' τὸ μέτωπο κόρη μου». Και πιάνει με τρεμουλιαστά χέρια τὸ κεφάλι της.

Μά καθὼς άγγίζουσαν τὰ χείλια τὸ μέτωπο της, πέφτει κάτω. Βγάζει τις φωνές ἡ Φανή. Τρέχουν ἡ γειτόνισσες και ὅλαις μαζί σηκώνουν από τὸ πάτωμα τὸ καπτάν-Θάνο, και τον βάζουν σ' τὸ καναπέ.

Σὲ λίγο ξελιγοθύμησε. "Ανοιξε τὰ μάτια του, και κυτταξε ὅλους γύρω, ὕστερα τὰ γύρισε σ' τῆ Φανή που ήταν από πάνω του, και με τόση λύπη τώρα τήν έβλεπε, που ἡ κόρη συγκινήθηκε.

"Από τότες αδύνατῆσε πολὺ. Θαρῆεις πῶς έλυσε κάθε 'μέρα . . .

Τήν βραδυά του γάμου τῆς Φανῆς μόνο ὁ καπτάν Θάνος έλειπε . . .

Τὸν έφαγε ένας πόνος, που ήτανε και θὰ εἶνε κρυφός για πάντα.

Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ

ΤΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ (28 Αύγουστου 1834)

"Υπό τον άνωτέρω τίτλον εδημοσίευσαν εν τῆ «'Εστία» τῆ 22 'Ιουλίου 1884 (Τόμος 12, ἀριθ. 7), μακρὰν περιγραφὴν τελετῆς εν τῆ Ακροπόλει 'Αθηνῶν, καθ' ἣν ὁ Βασιλεὺς 'Οθων, διερχόμενος τῶν 'Αθηνῶν κατὰ τὸ έτος 1834, καθηγίασε τον πρώτον λίθον τῆς ἀναστήλωσεως του Παρθενῶνος, προσκληθεὶς ὑπὸ του ἀρχιτέκτονος βαυκαροῦ Κλέντζε, ὁ ὁποῖος πρώτος ἐπεχειρήσεν εν τῆ Ακροπόλει ἀνακαταρᾶς.

Τὸ ἐπίσημον τουτο γεγονός, καθ' ὃ μετὰ τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς 'Ελλάδος ἤρχισε τὸ πρώτον ἤδη ἀνασκαφὴ ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων, ἐωρτάσθη εν 'Αθήναις, ὧν οἱ κάτοικοι δὲν ὑπερέβαινον τὰς 12,000, διὰ μεγαλο-

πρεποῦς και δημοτελοῦς ἐορτῆς, ἧς τὰ καθ' ἕκαστον περιέγραφα εν τῆ δημοσιευθεισῆ μελέτῃ μου.

"Επὶ τῆ εἰρημένη τότε ἐορτῆ ἐξεδόθη πρόγραμμα εἰδικὸν ἐκ 16 ἀρθρων, ἐγένετο ὑποδοχὴ ἐπίσημος τῆς εἰσόδου του 'Οθωνος εἰς 'Αθήνας ὑπὸ τῶν δημογερόντων, τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως και τῶν κατοίκων, προσεφέρθη τῷ Βασιλεὶ εἰσερχομένῳ διῶρον ζωσα γλαυῶς, σύμβολον τῶν 'Αθηνῶν, ἧτις σώζεται ἐτι και νῦν τεταρτιευμένη εν τῷ Μουσείῳ του Μονάχου, και ἐγένετο λαμπρὰ προσφώνησις τῷ Βασιλεὶ εἰσερχομένῳ ὑπὸ του Γιαννακοῦ Βλάχου, ἐνός τῶν τριῶν δημογερόντων. "Εν τῆ Ακροπόλει δὲ ὁ Κλέντζε ἐξεφώνησε κατάλληλον λογιδριον, ὅπερ εν ἑλληνικῆ μεταφράσει διανεμήθη τότε εἰς πολλοὺς τῶν παρισταμένων.

Μετὰ παρέλευσιν ἑνδεκα ἐτῶν ἠτύχησα να ἀνεύρω, πλην τῶν δημοσιευθέντων εν τῆ τότε μελέτῃ μου, του προγράμματος τῆς τελετῆς, τῆς προσφωνήσεως του Γιαννακοῦ Βλάχου, και τῶν ἐπιγραφῶν χάριν τῆς ἐορτῆς ἐπί τε τῆς πύλης του 'Αδριανοῦ και τῶν σημαιῶν, τήν αὐτόγραφον πρόσκλησιν τῶν δημογερόντων Γιαννακοῦ Βλάχου και Γεωργίου Μεταξᾶ, δι' ἧς προσεκάλουν ἐπιφανεῖς τότε προῦχοντας πολίτας τῶν 'Αθηνῶν ἐντοπίους και παρεπιδημοῦντας ὅπως συνοδεύσωσι τον βασιλέα 'Οθωνα κατὰ τήν ἀνοδον αὐτοῦ εἰς τήν 'Ακρόπολιν.

Τὸ ἐγγραφον τουτο δημοσιεύω ἐνταῦθα και πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὄσων ἐγράψα τῷ 1884 εν τῆ «'Εστία», και χάριν τῶν ὀνομάτων τῶν ἐπιστῶν πολιτῶν, τῶν εὑρισκομένων τότε εν 'Αθήναις.

Τὸ ἐγγραφον έχει ὡς ἐξῆς «'Η Δημογεροντία 'Αθηνῶν «Πρὸς τοὺς ΚΚ 'Ι. Καρατζᾶν, Γ. Κατακουζηνόν, Γεώρ. Βλαχούτσην, Γ. 'Αργυρόπουλον, Κωνστ. Βλαχούτσην, Κ. Μποτσάρην, Α. Κοντόσταυλον, Μ. Μάνον, Κ. Μίσιον, Σ. Βαλέταν, Δ. Σούτσον, Α. Κομπάτην, Ν. Δημητριάδη, Κ. Νεγρεπόντην, Κ. Σκυλίτσην, Γ. 'Αθωνίδην, Σταμ. Βεῦρον, Κωνστ. Θεοχάρην, Κυριακὸν Σερφιώτην, Α. Λευκίαν, Κ. Φιλιάληθην, 'Ιακ. Ρ. Ραγκαζᾶν, Αουκᾶν Πύρρον, Δ. Μητσάκην, Τζωρτζῆν Καστάνιαν, 'Ιω. Χριστόπουλον, Θ. Μαρκάκην, 'Ραυτόπουλον, Γ. Ζήμηκν και Γαστάνον Μοράλιαν.

«Παρακαλεῖσθε, Κύριοι, να παρευρεθῆτε «εἰς τὸ κατάστημα τῆς Δημογεροντίας ταῦτης σήμερον εἰς τὰς 3 ὥρας μ. μ. διὰ να «ἐλθωμεν συνοδευόμενοι εἰς τήν Β. αὐλήν τῆς «Α. Μεγαλ. του σεβαστου ἡμῶν ἀρακτος, ὅπου θέλει να ἀνέλθῃ εἰς τήν 'Ακρόπολιν «διὰ τήν τελετὴν του Παρθενῶνος.

«Τῆ 28 Αύγουστου 1834. 'Αθήναι. «Οἱ Δημογεροντες «'Ιωάννης Βλάχος (Τ. Σ.) «Γεώρ. Μεταξᾶς».

Τὸ ἐγγραφον τουτο εὑρίσκεται εν τῷ 'Αρχεῖῳ τῆς 'Ιστορικῆς και 'Εθνολογικῆς 'Εταιρίας, καταγεγραμμένον εν τῷ βιβλίῳ του 'Αρχεῖου ὑπ' ἀριθ. 14,650.

Α. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ